

בדברי אותו עולם, לא יכולם לדרעת בטודות הלו. אמר לו, כיון שבן אדם באותו עולם, מה תועלת יש לאותו שטן להשתינו? ולא דידי לו שהוציא נשמה מפניהם והרגו אותו? אמר לו, אי חסיד קדוש, אשרי חילך. בא וראה, פאות השטן לא היתה אלא כדי שלא יתלבש אותו צדיק בלבוש נס קדוש, וכיון שרואה אותו שטן שלבישו נדחה ולא נחשב, על אף מסתה אותו. מה הטעם? משום שאם יתלבש באותו לבוש נכבר, מיד לبرش הנהמה ומעשה אותו שטן יתבטל ויעבר מהעולם, ולא נוח לו לשטן.

וזו, שבעל זמן שלא החלבש, פוקרת הרוח לאותו הגוף שהזימה שלו, ונוח לו לשטן. וכיון שהחלבש באותו לבוש נכבר, הרי החבטל גוזין יצר הרע והגוף שלו, ואין לו זכרון עמו לעולמים.

ואם תאמר שאנו פוקדים בפי הקברות בראש כל לילה - לא על הגוף, אלא על הנפש שהולכת מיטלטלת. שהרי כל זמן שהבשר קים, הרוח פוקרת על הנפש, והנפש פוקרת על הגוף. אבל עכשו פקדונו הוא לנפש, שהיא שוכנת, ונשארת שוכנת תוכ העצמות. ומשום זה בראש כל לילה פקדון הרוח לנפש, ולא על הבשר.

אי חסיד קדוש, בא אגלה לך דבר נסתר. בנין גופו האדם כך הוא: הרום בעם רום המקדש, הנשמה מתוק עץ המים. וכיון שרויות מקדש נתנה כח, מיד מרובבו ציוו נותנים כחם. כחם הוא עצמות ואיברים. כלם מצדם, ותקומם זה על זה. הפטרא אחרא נותנת בשער, ומזה בא הבשר, ולא דבר

על גב דחבריה ידען במלין דההוא עלם, לא יכלין לנדיין בריין אלין.

אמר ליה, כיון דבר נש ביהו עלם, מה תועלתא אית להו שטן לאסטה לה, ולא דידי ליה דאפיק נשמה מגיה, וקטיל ליה. אמר ליה אי חסידא קדישא, זפהה חילך. תא חזי תיאובקא דשטי לא הו, אלא בגין דלא יתלבש הוא זפהה בלבושא דכיא קדישא, דכיאן דחזי היה שטן, דלבושא דיליה אתדchia, ולא אתחשב, על דא אסתי דיליה. מאי טעם. בגין דאי אتلבש בהו לא לבוש יקר, מיד לבושא דזורה, ועבידקא דההוא שטן, יתבטל ויעבר מעלם, ולא ניחא בגין דלא יתלבש.

ותו, דבכל זמנה דלא אتلבש, פקדא רוחא להו גופא דזורה דיליה, וניחא ליה לשטן. וכיון דאטלבש (דף ע"א) בהו לא לבוש יקר, הא אtabtil גווני דייצרא בישא, וגופא

דיליה, ולית ליה הוckerana בהדייה לעלמין. ואי תימא, דאנן פקדין לבי קברי בריש כל ליליא, לאו על גופא אלא על נפשא. (אלא ערטראה) דהא כל זמנה דבשרא קיימת, רוחא פקדא עלה דນפשא, ונפשא פקדא לגופא. אבל השטא, פקדונא דילן איהו לנטשא, דאייה משפכ בא. ואשתארת בשוכני גו גרמי. בגין זה, בריש כל ליליא, פקדונא דروحא לנפשא, ולא על בשרא.

אי חסידא קדישא, תא ואגלי לך מלה סתימה. בנניינא דגופא דבר נש הכי הוא, רוחא מעט רוחא דקודשא. נשמה מגו אילנא דתי. וכיון דרווחא קדישא, יהב חילא, מיד רתיכין דיליה. ירבין מיליהו. חילא דלהון, גרמי ושייפין. כלחו מפטרא דלהון, ותקוניהו דא על דא.